

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **PhDr. J. K., Ph.D.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Bohuslavem Novákem, advokátem,
sídlem Sartoriova 26/9, 169 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **rektor Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**,
sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem,
zastoupen JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem,
sídlem Vaníčkova 1070/29, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2017, č. j. S43/2017/00008177,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného rektora Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „UJEP“) ze dne 11. 9. 2017, č. j. S43/2017/00008177, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty UJEP (dále jen „fakulta“) ze dne 10. 7. 2017, č. j. S43/2017/00007756. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 50 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) rozhodl tak, že se žalobce v rámci přijímacího řízení zahájeného doručením jeho přihlášky dne 10. 1. 2013 nepřijímá ke studiu v doktorském studijním programu Specializace v pedagogice, studijní obor Hudební teorie a pedagogika, v prezenční formě studia. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Další pochybení spatřoval žalobce v tom, že jeho případ z roku 2013 byl posouzen podle znění zákona o vysokých školách platného v roce 2013 (*žalobce zřejmě myslel v roce 2017, pozn. soudu*), nikoli podle právní normy platné v době konání přijímacího řízení, a to s přihlédnutím k obstrukcím žalovaného. Podle žalobce užil žalovaný v jeho neprospěch značně extenzivní výklad § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách o možnosti stanovení obsahu a formy přijímací zkoušky, který Krajský soud v Ústí nad Labem vyhodnotil jako nezákonný, a následný postup a pokus opakovat přijímací řízení, které již proběhlo. Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že se neřídil závazným stanoviskem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014-34.
3. Žalobce shrnul průběh dosavadního přijímacího řízení včetně souvisejících soudních řízení, která vyústila v rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 59/2014-78, jímž bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22/2014/00209, o nepřijetí žalobce ke studiu zrušeno. Žalobce zdůraznil, že žalovaný i poté zastával právní názor, že již jednou proběhlé přijímací řízení může zopakovat a bez předešlého schválení akademického senátu fakulty je provést pouze u jednoho z přihlášených uchazečů. Žalobce tuto skutečnost rozporoval, neboť přijímací řízení bylo řádně zrealizováno a již se jedná pouze o otázku přijetí, nebo nepřijetí ke studiu. Přijímací řízení, které chtěla fakulta v roce 2017 zrealizovat za jiných (neschválených) podmínek, než tomu bylo u ostatních uchazečů, žalobce považoval za diskriminační a dodal, že čl. 21 odst. 1 písm. a) Statutu UJEP nemá na další průběh přijímacího řízení žádný vliv, jelikož termín přijímacího řízení byl řádně vyhlášen a proběhl již v roce 2013. Žalobce podotkl, že nebyl přijat z důvodu neúčasti na přijímací zkoušce, ačkoli s dostatečným předstihem rozporoval právo přijímací zkoušku opakovat.
4. Podle žalobce průtahy a obstrukce v průběhu přijímacího řízení, které byly výlučně na straně žalovaného, způsobily, že žalovaný mohl rozhodnout podle novelizovaného znění zákona o vysokých školách namísto jeho dřívějšího znění, které umožňovalo rozhodnout jen ve prospěch žalobce. Tím došlo k porušení principu rovnosti stran v řízení a principu právní jistoty, neboť žalovaný se svým obstrukčním postupem dopracoval do situace, kdy změna zákona o vysokých školách vyhovuje jeho argumentaci, naopak žalobce neměl v celém případě žádnou možnost opravy. Žalobce namítal, že žalovaný měl postupovat podle zákona o vysokých školách ve znění platném v době původního přijímacího řízení a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnout o přijetí ke studiu, neboť v případě nesprávnosti rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu byla jedinou zákonnou možností změna takového rozhodnutí na rozhodnutí o přijetí. Žalovaný ani fakulta navíc podle žalobce neměli právo po zrušení rozhodnutí o nepřijetí ke studiu vypsát nové přijímací řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že se vypořádal s veškerou argumentací žalobce uplatněnou v odvolacím řízení a upozornil na to, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Napadené rozhodnutí označil žalovaný za přezkoumatelné. K námitce aplikace nesprávného znění zákona žalovaný uvedl, že byl správně užit předpis účinný v době rozhodování o přijetí žalobce ke studiu. Žalovaný poznamenal, že novela zákona o vysokých školách provedená zákonem č. 137/2016 Sb. s účinností od 1. 9. 2016 neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by bylo na překážku postupu užitému v daném řízení, a odkázal na znění důvodové zprávy k zákonu č. 137/2016 Sb. Rektor vysoké školy je podle žalovaného v důsledku přijaté novely od 1. 9. 2016 bez dalšího povinen řídit se při rozhodování o přijetí ke studiu zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť podmínka, že *„na rozhodování o přijetí ke studiu se nevztahují obecné předpisy o správním řízení“* již v zákoně od tohoto data není obsažena. Žalovaný dodal, že v době vydání napadeného rozhodnutí se v zákoně nenacházela dříve stanovená varianta rozhodnutí, že rektor změní rozhodnutí vydané v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo s podmínkami stanovenými v § 49 odst. 1 a 3 zákona o vysokých školách. Pokud by měl zákonodárce zájem na tom, aby dříve stanovené podmínky zůstaly účinné i po novele zákona o vysokých školách provedené zákonem č. 137/2016 Sb., pak by podle žalovaného tyto podmínky v zákoně ponechal. Žalovaný uzavřel, že vypuštěním zmíněných ustanovení dal zákonodárce jasně najevo, že byla nadbytečná a nemají být nadále aplikována.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce podal dne 27. 12. 2012 přihlášku ke studiu na fakultě pro akademický rok 2013/2014 ve studijním programu P7507 Specializace v pedagogice, studijní obor Hudební teorie a pedagogika. Rozhodnutím děkana ze dne 24. 6. 2013, č. j. PŘ/13/PF, žalobce nebyl ke studiu přijat, neboť neabsolvoval na magisterské úrovni relevantní studijní obor stanovený ve specifikaci obsahu přijímací zkoušky. Žalobcovu žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí děkana fakulty žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 8. 2013, č. j. 22/2013/00292/003712. Toto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 1. 2014, č. j. 15 A 139/2013-87, pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť se žalovaný nevypořádal s částí odvolacích námitek. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014-34. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22/2014/00209, žalobcovu žádost o přezkoumání rozhodnutí opětovně zamítl a rozhodnutí děkana fakulty ze dne 24. 6. 2013 potvrdil. Zmíněné rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014 Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 59/2014-78, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému s tím, že podmínka pro přijetí ke studiu spočívající v absolvování některého z konkrétních oborů magisterského studia byla stanovena v rozporu se zákonem. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí děkana fakulty ze dne 24. 6. 2013, č. j. PŘ/13/PF, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
9. Přípisem děkana fakulty ze dne 26. 4. 2017 byl žalobce pozván k přijímací zkoušce na 19. 6. 2017 s tím, že již nebude posuzována relevance magisterského vzdělání v oboru a náhradou za to mu byla paušálně započítána bonifikace 40 bodů. Na zmíněnou pozvánku reagoval žalobce podáním ze dne 7. 5. 2017, v němž označil požadavek na opakování přijímacího řízení za nezákonný. V odpovědi na toto podání děkan fakulty žalobci přípisem ze dne 29. 5. 2017 sdělil, že přijímací řízení dosud nebylo skončeno a že předmětem přijímací zkoušky bude prokázání žalobcových znalostí, schopností a nadání nezbytných pro studium ve zvoleném studijním oboru. Žalobce však setrval na svém stanovisku o nezákonnosti postupu děkana fakulty (srov. podání ze dne 16. 6. 2017) a k přijímací zkoušce se nedostavil. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2017, č. j. S43/2017/00007756, děkan fakulty žalobce ke studiu nepřijal s odůvodněním, že nevykonal úspěšně přijímací zkoušku, neboť pro její úspěšné složení bylo nutné získat 85 bodů, zatímco žalobce získal pouze 40 bodů. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 14. 8. 2017 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami. Soud však žalobci nepřisvědčil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na novelu zákona o vysokých školách provedenou zákonem č. 137/2016 Sb., v důsledku kterého došlo od 1. 9. 2016 ke změně právní úpravy týkající se přijímacího řízení, což se projevilo tím, že žalovaný byl povinen řídit se při svém rozhodování správním řádem. Zabýval se odvolací námitkou týkající se zásady rovnosti stran v řízení a dospěl k závěru, že právo na odvolání ani právo uvést v odvolání jakýkoli argument nebylo žalobci nikterak odepřeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalovaný se vyjádřil rovněž k odvolací námitce, že není možné otevřít již ukončené přijímací řízení. Vysvětlil, že přijímací řízení je správním řízením, které musí být ukončeno pravomocným rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22/2014/00209, zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, přijímací řízení podle žalovaného nadále probíhalo. K odvolací námitce neoprávněného vypsání přijímacích zkoušek a jejich obsahu neschváleného akademickým senátem žalovaný podotkl, že byl vázán právním názorem vysloveným Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku č. j. 15 A 59/2014-78. Fakulta proto žalobce pozvala na přijímací zkoušku, jejíž úspěšné absolvování je v souladu s podmínkami přijímacího řízení schválenými akademickým senátem fakulty dne 11. 7. 2012 podmínkou pro přijetí ke studiu v daném oboru. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítl, že by přiznání 40 bodů odpovídajících původnímu bodovému hodnocení absolvování magisterského studia v oboru bylo diskriminační. Žalovaný se vypořádal i s argumentem o své podjatosti. Soud proto konstatuje, že se žalovaný podrobně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž plně přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění a vypořádání jednotlivých odvolacích námitek nesouhlasí s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude zkoumána v další části tohoto rozsudku.

12. Poté se soud zaměřil na námitku týkající se aplikace nesprávného znění zákona o vysokých školách. Soud především připomíná, že zákonem č. 137/2016 Sb. došlo s účinností od 1. 9. 2016 k novelizaci § 50 zákona o vysokých školách, který upravuje přijímací řízení. Předmětnou novelou bylo mimo jiné odstraněno ustanovení vylučující aplikaci předpisů o správním řízení na rozhodování o přijetí ke studiu. Tato změna způsobila, že přijímací řízení přestalo být řízením výlučně upraveným zákonem o vysokých školách, a stalo se naopak řízením, které zákon o vysokých školách upravuje jen zčásti a u něhož se předpokládá subsidiární užití správního řádu.
13. Vzhledem k datu účinnosti uvedené novely a skutečnosti, že přijímací řízení bylo zahájeno doručením přihlášky ke studiu dne 27. 12. 2012, bylo nutné posoudit otázku, zda se má žalovaný řídit zněním zákona o vysokých školách před účinností zákona č. 137/2016 Sb., nebo zněním aktuálním v době vydání napadeného rozhodnutí. Přejed od staré právní úpravy k nové v důsledku novelizace právního předpisu zpravidla řeší přechodná ustanovení. Předmětná novela zákona o vysokých školách však nijak neupravuje, do jaké míry se mají aplikovat změny týkající se přijímacího řízení upraveného v § 50 zákona o vysokých školách na řízení započatá před účinností této novely, tj. před 1. 9. 2016.
14. Při absenci výslovných přechodných ustanovení se podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vychází ze zásady nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem i na dříve započatá a dosud neskončená řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, publ. pod č. 1349/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, a náleží Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03, dostupný na nalus.usoud.cz). Uvedená zásada znamená, že pokud novela neobsahuje relevantní přechodná ustanovení k určení rozhodného znění procesního ustanovení, jež bylo novelizováno, musí aplikující orgán užít normu platnou a účinnou v době aplikace s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti (k přípustnosti nepravé retroaktivity u procesních předpisů srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 38/09, dostupný na nalus.usoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Vztaheno na projednávaný případ soud konstatuje, že zákonem č. 137/2016 Sb. byl ke dni 1. 9. 2016 novelizován § 50 zákona o vysokých školách, ze kterého bylo vypuštěno ustanovení o nepoužití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o přijetí ke studiu a ustanovení o způsobu rozhodování rektora. Od účinnosti této novely se proto na všechna, i již započatá, přijímací řízení vztahuje právní úprava ve znění předmětné novely, což mimo jiné znamená i subsidiární použití správního řádu. Soud tudíž uzavírá, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud při rozhodování o odvolání žalobce proti rozhodnutí děkana fakulty ze dne 10. 7. 2017, č. j. S43/2017/00007756, užil § 50 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016, který jej vedl k subsidiárnímu použití § 90 odst. 5 správního řádu.
16. Dále se soud zabýval námitkou extenzivního výkladu § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách, v níž žalobce především poukázal na to, že výklad předmětného ustanovení provedený žalovaným soud již dříve shledal nezákonným. S otázkou výkladu § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách, resp. oprávněním vysoké školy stanovit jako jednu z podmínek přijetí ke studiu v doktorském programu absolvování konkrétního magisterského studia, se zdejší soud vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 59/2014-78, publ. pod č. 3594/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. V něm dospěl k závěru, že § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách neumožňuje vysoké škole nebo fakultě v rámci přijímacího řízení ke studiu v doktorském studijním programu stanovit jako podmínku pro přijetí ke studiu absolvování příbuzného magisterského studijního oboru. V zařazení takové podmínky pro přijetí ke studiu soud shledal nezákonnost, která jej vedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22/2014/00209. Vzhledem k tomu, že žalobce znovu uplatnil obdobnou námitku, soud nyní posoudí, zda se žalovaný závaznému právnímu názoru soudu podřídil, či nikoli.
17. Žalovaný v reakci na předmětný rozsudek soudu vydal dne 25. 4. 2017 rozhodnutí, jímž rozhodnutí děkana fakulty ze dne 24. 6. 2013, č. j. PŘ/13/PF, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň uvedl, že děkan fakulty bude vázán právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem vysloveným v rozsudku č. j. 15 A 59/2014-78. Děkan fakulty následně zaslal žalobci pozvánku k přijímací zkoušce, v níž mimo jiné uvedl, že „... *předmětem přijímací zkoušky bude prokázání znalostí, schopností a nadání nezbytných pro studium ve výše uvedeném doktorském studijním programu a studijním oboru.*“ Současně žalobci sdělil, že „.... *nebude posuzována relevance magisterského vzdělání v oboru – příslušná část přijímací zkoušky je zrušena a náhradou za ni je Vám paušálně započítána bonifikace 40 bodů. Maximální počet bodů, které lze získat tak zůstává i nadále 100 a minimální počet bodů nutný pro přijetí ke studiu činí i nadále 85.*“
18. Na základě výše uvedených skutečností soud konstatuje, že žalovaný, jakož i děkan fakulty, se řídili závazným názorem zdejšího soudu, když absolvování konkrétního magisterského studia v rámci přijímací zkoušky žalobce nijak nehodnotili, resp. žalobci automaticky přičetli za toto kritérium plný počet bodů, jako kdyby (původně a neoprávněně) vyžadované magisterské studium absolvoval. Námitce extenzivního výkladu § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách tedy soud nepřisvědčil a zdůrazňuje, že výše popsany postup spočívající v započítání bonifikace čtyřiceti bodů ve prospěch žalobce nemohl nikterak negativně zasáhnout do žalobcových práv.
19. Žalobce dále pochybení žalovaného spatřoval v tom, že se pokusil opakovat přijímací řízení, které již proběhlo. K této námitce soud uvádí, že přijímací řízení ve smyslu § 50 zákona o vysokých školách je správním řízením a jako takové musí být ukončeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravomocným rozhodnutím správního orgánu. V projednávané věci sice bylo již dvakrát vydáno pravomocné rozhodnutí žalovaného ve věci žalobcova přijímacího řízení, nicméně v obou případech došlo na základě podané žaloby k jejich zrušení. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí tudíž nebylo přijímací řízení pravomocně skončeno. Žalobce by si měl uvědomit, že v situaci, kdy bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, bylo třeba vytčená pochybení odstranit, a nevyhnutelně tak muselo dojít k tomu, že některé úkony přijímacího řízení musely být provedeny znovu.

20. Soud nepřehlédl, že žalobce netvrdil ani neprokázal, že by mu svědčil jakýkoli rozumný důvod, proč by se neměl přijímací zkoušky vyhlášené na den 19. 6. 2017 zúčastnit. Je třeba zdůraznit, že žalobce předtím ani žádnou přijímací zkouškou v tomto přijímacím řízení neprošel, neboť před prvním rozhodnutím děkana fakulty o jeho nepřijetí ke studiu se na ni nemohl dostavit vzhledem k tomu, že mu nebyla včas doručena pozvánka k jejímu vykonání. Z podání žalobce v přijímacím řízení, ale i z žaloby samotné, vyplývá, že se žalobce domníval, že v případě nesprávnosti rozhodnutí děkana je jedinou zákonnou možností změna takového rozhodnutí na rozhodnutí o přijetí. Bez ohledu na skutečnost, že žalobce vycházel z nesprávného znění zákona o vysokých školách, musí soud tuto argumentaci odmítnout. Není totiž možné, aby byl jakýkoli uchazeč o studium na vysoké škole ke studiu přijat jen z důvodu, že mu nebyla řádně a včas doručena pozvánka k přijímací zkoušce, aniž by tuto zkoušku vůbec vykonal. Právě takový postup by byl porušením principu rovnosti v přijímacím řízení, na který žalobce sám poukazoval. Žalobcův názor, že jedinou zákonnou možností žalovaného bylo žalobce přijmout ke studiu, je tedy podle názoru soudu mylný, a proto soud nepřisvědčil ani žalobcově úvaze, že průtahy a obstrukce na straně žalovaného umožnily žalovanému nepostupovat podle právní úpravy, kterou žalobce (nesprávně) vnímal jako pro sebe příznivější.
21. K žalobcově poznámce, že nebyl přijat z důvodu neúčasti na přijímací zkoušce, ačkoli s dostatečným předstihem rozporoval právo přijímací zkoušku opakovat, soud připomíná, že děkan fakulty na žalobcovo podání ze dne 7. 5. 2017, v němž označil požadavek na opakování přijímacího řízení za nezákonný, reagoval přípisem ze dne 29. 5. 2017, ve kterém žalobci sdělil, že zastává jiný právní názor, že přijímací řízení dosud nebylo skončeno a že předmětem přijímací zkoušky bude prokázání žalobcových znalostí, schopností a nadání nezbytných pro studium ve zvoleném studijním oboru. Tento přípis byl žalobci doručen dne 2. 6. 2017. Podle názoru soudu tak děkan fakulty s dostatečným předstihem před termínem přijímací zkoušky, jež se měla konat dne 19. 6. 2017, žalobce vyrozuměl o tom, že se neztotožňuje s jeho přesvědčením o nezákonnosti požadavku na opakování přijímacího řízení. Žalobce tak měl dostatek informací i času k tomu, aby se mohl svobodně rozhodnout, zda se k přijímací zkoušce, na jejímž uskutečnění děkan fakulty trval, dostaví, či nikoli. Skutečnost, že se žalobce nakonec nedostavil, jde proto podle názoru soudu výhradně k jeho tíži a žalobcův argument, že s dostatečným předstihem rozporoval právo přijímací zkoušku opakovat, nemůže obstát.
22. Poslední žalobní námitkou žalobce žalovanému vytýkal, že se neřídil závazným stanoviskem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014-34. Zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 15 A 139/2013-87, přičemž se ztotožnil se závěry zdejšího soudu o nepřezkoumatelnosti původního rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2013, č. j. 22/2013/00292/003712, a sám žádný závazný právní názor nevyslovil. Pro žalovaného tedy ze zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu žádné instrukce směrem k vedení řízení nevyplynuly. Zdejší Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud doplňuje, že ani sám žalobce nespecifikoval, jaké konkrétní závazné stanovisko Nejvyššího správního soudu měl na mysli a v čem přesně je žalovaný nedodržel. Zdejší soud proto této námitce nepřisvědčil.

23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Žalobu soud vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K požadavku žalovaného na náhradu nákladů řízení soud podotýká, že žalovaný vystupoval v tomto soudním řízení jako správní orgán v oboru své působnosti a jako takový by i s přihlédnutím k personálnímu zázemí UJEP, která je velkou veřejnoprávní korporací, měl být dostatečně vybaven k tomu, aby své rozhodnutí před soudem obhájil. Účast žalovaného v tomto soudním řízení tedy nijak nevybočila z rámce jeho úřední činnosti, a proto soud náklady právního zastoupení žalovaného nepovažoval za důvodně vynaložené (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 102/2016-41, nebo ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. ledna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)